

[Alfred Jensen.]

ken, vi kan få dem om 8 år. Men det hjælper ikke meget, når man står og skal bruge pengene i dag, og det er jo det, flertallet af dem, der ramtes af loven i juni, står overfor.

Vi vidste, at disse love, specielt den sidste, ville give anledning til stor utilfredshed, fordi vi så de frygtelige virkninger, den ville have for de dårligst stillede her i landet. Men vi havde lige så lidt som andre forestillet os, at den ville virke så oprørende og fremkalde så store reaktioner, som den har fremkaldt. Det hænger naturligvis sammen med, at i det år, hvori disse love blev vedtaget, er priserne steget, er skatterne steget og befolkningens hele forhold blevet forringet ganske eftertrykkeligt, fordi de lønreguleringer, som arbejdere og tjenestemænd får, først kommer bagefter, hvilket betyder større forbrugsbegrænsning, end man i almindelighed er villig til at indrømme i dette høje ting og fra denne talerstol. Det er ikke tilfældigt, at protestbevægelsen har været så omfattende, og det er jo rigtigt, hvad det ærede medlem hr. Oluf Pedersen siger, at det praktisk talt er alle arbejdere her i landet, der protesterer imod denne urimelighed. De protesterer, fordi de ser, at de, der har de største indtægter, ikke alene går fri for tvangsopsparingen, men at de i det hele taget går fri, når det drejer sig om at bære de byrder, som landets politik fører med sig.

Jeg har ved tidligere lejligheder skildret, hvordan forholdene egentlig er rundt omkring i hjemmene, vist, hvordan nøden holder sit indtog, hvordan denne politik tvinger arbejderhustruer, som ikke tidligere har haft behov at gå ud, til at tjene penge udenfor hjemmet for at skaffe et supplement til mandens indtægt. Der står adskillige tusinder, der ønsker at få arbejde, men det er umuligt, bl. a. på grund af den politik, der føres, og derved skærpes vanskelighederne for de mange hundrede tusinder af hjem. Jeg mindes ikke, at der i mange år har været en sådan utilfredshed, en sådan bevægelse imod love, som vedtages af rigsdagen. Det forekommer mig, at man næsten skal tilbage til Madsen-Mygdal-perioden for at finde noget lignendes. Det skal indrømmes, at det, der foretages her, har den samme karakter; her er i virkeligheden tale om, at man skærer ned, hvor der ikke er noget at skære af, at man faktisk, som det blev sagt i Madsen-Mygdal-perioden, skærer i levende kød, for det er jo det, det drejer sig om. Det ændrer ikke noget ved sagen, at det parti, socialdemokratiet, som lancerede denne parole i slutningen af tyverne, i dag står

som garant for, at nedskæringskniven bruges og bruges i levende kød.

Jeg vil i denne forbindelse erindre om, at de nedskæringer, der finder sted, ikke alene rammer arbejdere, tjenestemænd, funktionærer og folk, der i det hele taget er dårligt stillet. De rammer jo også de handlende, småborgerskabet. De rammer ikke alene derved, at de pågældende selv skal være med til at betale tvangsopsparingen, men også derved, at deres omsætning går ned. Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Poul Møller, der var glad for, at omsætningen var gået ned. Det mente han var tegn på sundhed. Jeg tror, det ærede medlem skulle tale med de tusinder af småhandlende i Danmark og spørge dem, hvilken velsignelse der er ved, at omsætningen er gået ned. Han ville sikkert få et svar, der giver udtryk for noget helt andet end det, han gav udtryk for her fra talerstolen. Nej, der er stor utilfredshed blandt de småhandlende, håndværkerne, middelstanden i det hele taget, med denne tvangsopsparing, og det er et spørgsmål, om ikke utilfredsheden er størst her, og derfor er det en kendsgerning, at disse lag i befolkningen deltager i protesten mod tvangsopsparingen på lige fod med arbejdspladserne og fagforeningerne.

Jeg har påvist, at der ikke var nogen grund til at gennemføre disse foranstaltninger, da lovene i sin tid var til behandling. Det forekommer mig, at den måde, de virker på ude i befolkningen, tilfulde viser, at de aldrig burde have været gennemført. Dertil kommer, at den udvikling, der er sket siden, har skærpet forholdene og givet yderligere grundelse for, at man nu ophæver denne lovgivning. Jeg har allerede under finanslovdebatten gjort opmærksom på, hvad lønreguleringsordningen i henhold til kollektive overenskomster og tjenestemandsløven betyder i form af begrænsning af købekraften. Men hertil kommer de andre faktorer, i den sidste tid først og fremmest forøgelsen af arbejdsløsheden. Jeg tror ikke, jeg husker meget fejl, når jeg går ud fra, at en person, der går fra beskæftigelse over til arbejdsløshedsunderstøttelse, får en indtægtsnedgang på ca. 60 kr. om ugen. Det kan naturligvis variere noget, men jeg tror, tallet er så nogenlunde rigtigt. Det vil sige, at hver arbejdsløs, der kommer til, året igennem får en indtægtsnedgang på 3 000 kr. — det skulle egentlig være noget mere —, men det er ca. 3 000 kr. De sidste tal, der er kommet frem, viser, at der er en stigning i arbejdsløsheden på 30 000, sammenlignet med november måned i fjor. Det vil sige, at